

Aftreedrede

Merel van Rongen – Voorzitter van het 28ste bestuur der STUdance

8/10/21

Geachte oud-bestuursleden, geachte leden van de Raad van Advies, geachte commissieleden, geacht bestuur van Dance 2.0, geachte alumnileden en niet-dansende leden, geachte leden, geachte aanwezigen,

Exact één jaar en zes dagen geleden begonnen wij officieel aan ons avontuur. Dat het leerzaam en uitdagend zou worden was ons al regelmatig verteld, maar zó leerzaam en zó uitdagend, dat had niemand verwacht. En dan verwoord ik het nog mooi, want laten we eerlijk zijn, het was voor een groot deel een waardeloos jaar.

Het begon zo goed, met een echte open- en eerste lesweek, dansdiners en een avondje uit in de Poema met elkaar. Helaas was dit van korte duur. Er was in ons jaar geen één echte MaBo, geen één echt feestje, geen één vergadering op de bestuurskamer, maandenlang geen echte danslessen en geen eindvoorstelling. Nou zijn we vanavond natuurlijk niet op een begrafenis, dus ik wil het niet te zwaar maken, maar dit was wel een groot onderdeel van onze bestuursbeleving, en ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik met plezier terug kijk op die periode.

Mensen probeerden ons vaak op te beuren door bijvoorbeeld te zeggen: 'het is misschien niet heel leuk, maar je leert er wel veel van!'. En wat hebben we veel geleerd. Om te kunnen schakelen als dingen weer eens niet zo lopen zoals je ze had voorbereid. Om je mening te durven geven, of bij sommige van ons dit juist af en toe wat minder te doen. Maar het allerbelangrijkste, dat wouden bossen zijn, en niet de verleden tijd van willen en dat je nooit moet dachten, want dan gaat alles helemaal mis.

Gelukkig werd het wel beter, in maart konden we van online dansen naar buiten dansen, en toen konden we ook voorzichtig gaan nadenken over een plan B voor de eindvoorstelling. We gingen voor een film, maar dit was nog nooit gedaan, dus we moesten zelf uitvinden hoe we dit succesvol gingen uitvoeren. Toen we weer binnen mochten gaan dansen drong het tot ons door: het gaat misschien wel gewoon echt gebeuren! Inmiddels weten we allemaal dat 'Nachtleven' een enorm succes was. Mede door het fijne contact dat Mandy en ik hadden met de Woo. De leden hadden toch nog iets moois om naar toe te werken, en wij haalden veel positieve energie uit dit plan. De bioscoopvertoning in september was echt een kers op de taart en ik kijk met heel veel plezier en met veel trots terug op dit project.

Ik ben zo trots op ons. Dat we hier nog zitten met z'n zessen. Als ik terug denk aan hoe we ons voelden rond maart/april, is het eigenlijk verbijsterend dat we nog de moed konden verzamelen om aan de film te beginnen in april. Maar we zijn aan dit bestuursjaar begonnen,

en dat zouden we afmaken ook. Ook al was het soms met bloed zweet en tranen (bij sommige meer zweet en bij sommige meer tranen), we kunnen gelukkig ook nog heel veel lachen, met elkaar maar ook zeker om elkaar.

Lieve meiden, ik wil jullie onwijs bedanken voor het afgelopen jaar. Voor jullie doorzettingsvermogen, jullie inzet voor de vereniging, en vooral gewoon voor wie jullie zijn. We zijn een bijzonder stel bij elkaar, maar he, opposites attract.

Wij gaan nu plaatsmaken voor onze lieve opvolgers hier op de eerste rij. Lieve Laura, Merel, Annemiek, Laura en Lisa. Wij weten zeker dat jullie voor geweldig jaar gaan zorgen bij onze mooie vereniging en geven daarom het stokje met alle vertrouwen aan jullie door. Jullie hebben de afgelopen weken al veel mooie activiteiten mogen meemaken, en vergeet hier alsjeblieft niet van te genieten, want het is niet vanzelfsprekend. Als de paniek toch toe slaat, weet dan dat wij er altijd voor jullie zullen zijn.

Dan wil ik de commissieleden nog extra bedanken. Voor jullie was het ook niet het jaar waarvoor jullie hadden getekend. Bedankt voor jullie gedrevenheid, zelfs tijdens de vele online activiteiten. Jullie hebben het jaar echt een stukje mooier gemaakt voor ons en zeker voor de leden. En ook die wil ik bedanken, voor jullie steun en begrip, en jullie enthousiasme tijdens de danslessen in die laatste maanden. Zonder jullie was de film, en onze herinnering er aan nooit zo mooi geworden.

Kortom, het was een jaar met een lach en een traan, maar in ieder geval onvergetelijk.

Dankjulliewel.